

[Ellinger.]

alene kender jeg naturligvis min egen Ansvarsbevidsthed fra Byggeriets Begyndelse til dets Afslutning, men jeg har ogsaa i de otte Aar, over hvilke Byggeriet strakte sig, haft rig Lejlighed til paa nært Hold at følge Arkitekters og Ingeniørers Arbejde og deres Omhu, og jeg tør — og føler, jeg bør, — tage dette Skridt. Jeg har selvfølgelig ikke selv regnet alle Regninger igennem og konstateret deres Korrekthed, men jeg har dog anstillet adskillige Prøver. Regningerne var for øvrigt i Forvejen gennemregnet af to andre Personer, og i min Administration er der passet saadan paa, at det ikke kunde hænde, som er hændet en Handelsminister, at han modtog et til ham personlig adresseret Brev, af hvilket han burde have set, at han var taget ved Næsen, og puttede Brevet i Papirkurven. Selvfølgelig er Fejl ved et saadant Foretagendes Gennemførelse vanskelige at undgaa. Det er Menneskeværk. Man vinder Erfaringer i eet Tilfælde, som man drager sig til Nytte i Fremtiden. Og nærværende Byggeforetagende er udført i en Periode, der rummede uhyre Vanskeligheder, som de, der ikke har været med i dem, ingen Anelse har om. Naar Hovedrevisoratet selv udtaler, at det under Hensyn til Byggeprotokollens Udvisende i Sammenligning med andre ikke vil bestride, at Sagerne neppe af noget andet Byggeudvalg er blevet saa omhyggeligt og grundigt behandlet som af vort, jfr. S. 40 og 41, havde der saa ikke været skellig Grund til at fare mere sindigt frem i sin Kritik og ikke bilde sig selv og andre ind, at man nu bag- efter kan sidde paa et Kontor og alene paa Basis af Regnskabsbilag fælde en Dom over dette Foretagende?

Som Eksempel paa Vanskelighederne skal jeg nævne, at man ikke kunde faa Mursten herovre i den første Tid. Det lykkedes endelig at faa Sten fra et Teglværk i Sydjylland. For at faa dem herover skaffe vi leje Jagter, betale Søforsikringspræmie og leje Vogne for at faa Stenene fra Havnene bragt ud paa Landbohøjskolen. Den Omstændighed, at Murstensnævnet fik en af Højskolens Lærere, Riis-Hansen, til Formand, kunde ikke yde os stor Hjælp, og for at faa elektriske Ledninger maatte man skaffe en lige saa stor Vægt Kobber. En Mængde Leverandører havde ikke og kunde ikke skaffe de nødvendige Materialer. Ja, hele den Tids Forhold bør beskrives, medens der endnu er Folk, som kan huske dem. Det skulde være mærkeligt, om flere af dette Tings Medlemmer ikke godt kan erindre disse Forhold og har været med i dem.

Jeg har, da vi fik de nævnte Forespørgsler fra Hovedrevisoratet, henstillet til det at komme ud og se paa de Ting, med Hensyn til hvilke der i dets Skrivelse er Tilløb til Kritik; men det har ikke fulgt Indbydelsen. Det skal ellers være ganske hensigtsmæssigt, siger man, at kende lidt til de Ting, man kritiserer. Men nej! Hvorfor? Er man bange for, at man saa maaske kommer til at frafalde en Ankepost, at en Politirapport maaske maatte gaa i Papirkurven?

Inden jeg gaar ind paa Hovedrevisoratets Kritik, maa jeg henlede det høje Tings, ja Offentlighedens, Opmærksomhed paa den uhørte Maade, paa hvilken en saadan Sag i det hele taget bliver behandlet i et civiliseret Land i det Herrens Aar 1930. Efter at man har besvaret en Mængde Spørgsmaal, affattes der et Anklageskrift, Hovedrevisoratets Kritik. Anklagede — det er mig — aner ikke, hvad der staar i dette Skrift, faar det ikke at se, har ikke Lejlighed til at udtale sig. Politiet — in casu Hovedrevisoratet — forhindre positivt, at der kan blive Mulighed for, at han kommer til at se det, ved paa Trods af Lovens klare Bud om at sende det til Landbrugsministeriet at undlade dette. Saa offentliggøres Anklageskriftet — det vil sige en lille Del deraf — i Statsrevisionens Betænkning — heldigvis for Statsrevisoratet tager det ikke selv Stilling til Sagen —, og Resten lægges hen i et hemmeligt Dossier. Dommen er altsaa fældet ved Offentliggørelsen af nævnte Uddrag, uden at anklagede har haft nogen som helst Lejlighed til at ytre sig. Jeg har spurgt, om jeg ikke maatte faa det hemmelige Bordereau at se. Men de har svaret mig, at det ligger i Folketingsudvalget, og der eksisterer ingen Kopi. Der er saa rettet Anmodning om, at vi maatte faa vort mægtige Bilagsmateriale til Disposition, hvorpaa Hovedrevisoratet har støttet sin Kritik. Men der er svaret, at det kan ikke tillades, før Sagens Behandling i Rigsdagen er til Ende. Det er jo Metoden fra Dreyfus-Sagen om igen, om end i mindre Maalestok. Folketingsudvalget konstituerer sig den 15. Oktober, og saa holder det ikke noget Møde i 4 Maaneder; det Udvalg, der har denne Sag til Behandling, holder ikke Møde i 4 Maaneder. Man vil maaske ikke tro det, men saadan er det. Udvalget vækkes saa af Dvale ved, at Ingeniører og Arkitekter indsender en kraftig Imødegaelse af afgørende Punkter i den Del af Kritikken, som er offentliggjort. Udvalget sender den til Politiet, det vil sige Hovedrevisoratet, og dette udtaler sig